

BLues

by Emir Sa on Tuesday, February 14, 2012 at 7:16am ·

Zavolio sam je na navidjeno. Pricali su mi da je nemoguće ostati ravnodusan kad već jednom vidis te zelene oke, kad udahnes mirise i zaplahne te svjezina, kad s njom prespavas noc. Prisao sam joj oprezno, s postovanjem, kao svakom lijepom zensku. Birao sam rijeci, slagao boje u glasu, slusao je nocu kako dise pa hodao na prstima ranim jutrom da je ne probudim. Mazio je, i tad i onda kad me zavoljela pa mi vracala istom mjerom, kad me ludog ucinila, od sreće, od meraka, od ljubavi. Ni osjetio nisam da su prolazile godine. Nije ih bilo mnogo ali svasta u njih stalo, kao orasi i secer medju jufkama masnim.

Bila je nedelja kad samo dosao, kad sam je vidio prvi put. U onim septembarskim bojama, pod onim sitim suncem, cinila se ljepsom no sto se pricalo. Mnogo ljepša. One ruke duge, kao ulice; onaj osmjeh na lijepom licu, kao rijeka sto presjeca grad na dvije pole; one kose raspletene kao vrbe nad tom istom rijekom, onaj miris njezni kao aleja u cvatu a tek lancic i privjesak u obliku srca, malenog, netaknutog, nevinog.

Prve zime snjeg je pao rano i nije se digao sve do marta. Na njenim obrvama i na siskama, kao u krosnjama stoljetnih stabala, hvatao se mraz ali joj ruke uvijek bile tople, grijale mi obraze, drzale me ispod miske da se ne okliznem. Nikad nisam znao gdje je stanovala. Nisam ni pitao, nije mi trebalo jer me cekala na vratima gdje god sam pokucao i pratila me poslije niz ulicu kad sam odlazio. Pitao sam je jednom, mislim da je bila jesen, koje je vjere.

„Koje god ti hoces!“ odgovorila mi sa smijeskom munafika.

„Jel moze blues?“ pitao sam zurno, da se ne predomisli.

„A sevdah?“ doceka me, lopuza pa nakrivi glavu, zadovoljna sama sobom. Volio sam te sitnice, kad mi zatvori knjigu pa me navuce na merak; volio sam njena proljeca, njenu opustenost i cvoke sto mi udarala ponekad, da zapamtim ono cemu me ucila. Volio sam kad proseta glavnom ulicom, gospodskim manirom. Za tu scenu i jedno popodne u basti sljezove boje, nudio sam joj hiljadu stihova i pretvarao se da volim rukomet, u tome je bila dobra, nekad najbolja. Na juznoj strani grada, gdje rijeka ulazi u dolinu, volio sam je sjetno, kao proslost sto se voli. I cudila se onda kako ja to znam toliko o njenoj proslosti, pet stotina

godina nije malo, tolike vojske i vladari, kuge i ratovi, zemljotresi i jedna tvrđava, kastel u kojem je svaki kamen jednu pricu sakrio. Pustio sam je, zauzvrat, da piše nasu pricu, svjestan da su sve prave ljubavi tuzne. Nisam, međutim, ni slutio da će kraj biti zamalo tragičan.

S proljeća zadnje godine, nešto je slutilo na promjenu. Sve se činilo isto: ulice, fasade, krosnje i nebo a opet, sve nekako prigušeno, kao da je po svemu pala tanka prasina. I ona se mijenjala, zapustila se, ogrubila. Pa dobro, mislio sam, dobro djeca kazu: ko se tuče, taj se voli. Na licu joj umor ostavio trag, obrve joj se izopacile, vazda nešto ljuta. Kosa joj se zamastila i usta osušila. Pred ljeto te godine, zacutala je. Izbjegava me, osjetim. Rijetko smo se onda sretali, taman toliko da vidim oziljke sto su joj rasli po obrazima. Nije me više čekala, nije me pratila. Čudan osjećaj, postati stranac nekome i još čudniji, postati nepoželjan. Kakav izazov! pokušati shvatiti, sakriven iza debelih stora jedne sobe u kojoj se smjenjuju godišnja doba. I kakav napor! liječiti razocarenje strahom a nemati s kim podijeliti muku. Biti nekome nešto pa postati ništa.

Otisao sam jednog majskog jutra, utorak je bio, vedar i čist. Nisam se okrenuo za njom, ne znam jel` mahala, jel` plakala, jeli za mnom vodu prosula i bacila kocku secera. Dosta joj je njene muke, mislio sam. Nisam ni prvi, ni zadnji niti jedini. Meni se samo posrecilo njeno ime, lako za pjevati, tesko za zaboraviti. Ime zene.

Mnogo nas je koji smo voljeli gradove pa ih varali sa drugima, ostavljali ih ili i sami bili prevareni, odbaceni i zaboravljeni. U jednom smo rođeni, u nekima smo odrasli, mladost s njima trampili. Sanjamo ih često i spominjemo još cesce, zapjevamo pjesme njihove, one refrene sto nas ponesu pa nam se čini da lebdimo i ne znamo sta bi od sve ljubavi i bola pa opsujemo, odjednom se ljutimo na njih, proklinjemo ih. Kad se poslije stisaju strasti, na pola cigare ili na izmaku duboka uzdaha, sjetimo se da gradovi ne biraju ljude sto ih pohode.